

קבה:

עין משפט
נר מצוה

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

(א) (טיר מט: אהלנת
(ב) (תוספתא ריש פיר
דאהלת: (ג) (ג'ל דמניא)
(ד) (תוספתא דאהלת פ"ט
ה"ה ע"ג: (ה) (כריתות
פ"א: (ו) אהלנת פיר
משנה ב' (ז) מכלל ש"ן
ערך ג"א: (ח) פ"כ ש"ן
לש: (ט) שטחו ב"ן קורה
לחברתה מהר"ל.

גליון הש"ס

ב"ס קסבר ר' יוסי בוסאה
מבונה: ע"י עירובין דף עט
פ"א תוס' ד"ה הרי הוא:

הנהרות מור"ב
רנשבורג

(א) רש"י ד"ה או מלי
זית וכו' זה עומד תחתיו
כל הפיר והח"כ מהיר
דבר אחר:

אע"י רש"י

משטיי"ר: איין כלים.

הנוגע בחלי וזם ומאחיל על חלי וזם. צבת אחת ידו"ל נוגעת כלן
והשניה מאחלת כלן: או חלי וזם מאחיל עליו. כגון שנתן בקיסם
ותחבו צבתול זה עומד תחתיו (א) ודבר אחר מאחיל עליו ועל חלי וזם
כגון חלי וזם מוטל ע"ג קרקע והוא עומד אללו ודף אחד מאחיל על

שניהם: אמאי טעור. הלל זה אהל
גמור ועיקר אהל האמור צבורה זה
הוא כל הצא אהל אהל (ב) (במכר יט)
שהבית מאחיל עליו ועל מלל אהל:
לרז"ל. כל דבר שאין לו מקום ריח
קרי לרז"ל ופחות מטפה לאו חלל הוא

ונקרא מה שצמחו לרז"ל: מגדלים.
של עץ: דכולם נגיפה היא. אפילו
הוא מאחיל למעלה מן הבשר הרבה

כגון שהיו המגדלים גבוהים והטומאה
למטה והוא מאחיל סמוך לראשיתו קרי
נגיפה דכיון דלהל"מ היא דטומאה
לרז"ל צוקתה היו כמחל דמלי טומאה

כל חלל שבין שני המגדלים ומאה לא
תקיימה לרבי יוחנן: ומאן פנה.
דמתינתין לרבי יוחנן דלוקי דהנוגע

(א) היינו מאחיל: פרווד. קף: רקע. עפר
הנמלא בחרין על מלל טומאה רקנוניחו

של מת. ושיעור מלל תרוד הל"מ:
הא לא נגע בכוליה. דהא כל העפר

אינו מחובר יחד והנוגע בלד זה לא
נגע בלד זה וכל חד וחד עפרה בלפי

נפשיה הוא: אמר אביי. המאחיל
למטה מטפה שאין טפחין ידו לטומאה

קרי לה אהל נגיפה. ולאביי לא מיתוקמא
מתינתין כרבי יוחנן דלא מיקרי מאחיל

נוגע אהל למטה מטפה דהוי נגיפה
ואכתי דדר דוקיין קמא לדוכיה נוגע

אין אהל מאחיל אהל גרידא למעלה
מטפה לא ולי דאיכא כוית בזהל נמי

ליטמא. ואביי לא מהדר לאוקמא לרבי
יוחנן דהא אביי אוקמא למתינתין בשאין

זה כוית ובששיפה והכא קא מהדר
למרוי מילמיה דרבי יוסי דקמי גבי

רקב מגע ואהל וקשיא לן הא לא נגע
בכוליה ומוקי ליה אביי בזהל נגיפה:

רבא אמר אפי' למעלה מטפה אהל
נגיפה. מיקרי ופסיר מיתוקמא מתני'

כר יוחנן ורבי יוסי היא: בהמשכה.
דבר אחר מאחיל עליו ועל הטומאה

דוא אינו מאחיל על הטומאה ולא
הטומאה מאחלת עליו אלא דבר אחר

ממשך את הטומאה עליו: מנא אמינא
לה. דאפילו למעלה מטפה קרי ליה רבי יוסי אהל נגיפה: חבלי

מטה. המסורגים (א) מסורגים מטות כמין קליפה. וכן פריגי חלוטות
שומטים עזים דקיס או טסי כרול בחלוטות בסריגו בקליפה שלא

יכנס אדם בהן: חוללין בין כים לעליה. אס (א) שטחו מקורה לחברתה
נגשו חקרה ובעלו ואין מקבלין טומאה וחוללין בפני הטומאה שלא

כנס טומאה ללד שני שעליה כלומר לעליה ואע"פ שנקובים הרי אין
בנקבים פותח טפה וכל נקב העשוי לאור שיעורו כמלל אגרוף וכל נקב

שכין בית לבית או בין בית לעליה שיעורו בפותח טפה ואף הנוגע כנגד
הנקב טעור: (א) ופוסקים על המלל באור. שנטלו מן המטה כמו שהן

מסורגות ופורסן על המלל באור: הנוגע כנגד הנקב טמא. דעכשו
לא נעשו חקרה להיות הכל כסחוס לפיכך הנוגע כנגד הנקב טמא שהרי

מאחיל על המלל. שלא כנגד הנקב טעור דחבלי כלל מטה אינן מקבלין
טומאה הילכך חוללין: אילימא. ששטחו על המלל למטה מטפה שאין מהן ולמלל טפה: לא מבעל ליה. להיות כסוח של מת: וסחוי טומאה

טמונה. אי למטה מטפה עסקין נהי נמי דלא מבעל ליה מיהא טומאה טמונה שאין לה חלל טפה דק"ל (אהלת פיר"ד מ"ו) בוקעת ועולה
עד לקיע א"כ תמלא חליה למעלה מטפה: סיכא מגדל. של עץ משטיי"ר ועושין (א) וזוהו מיתות מיתות קטנות להנציץ בהן וכלים

ומשקין: שיש בהן. בחלל פותח טפה. ה"ג לה צמחה דאהלות שיש בה פותח טפה דלא היא טומאה טמונה: ואין כרסוף טפה דרך פתח און
צו טפה: טומאה בכוונה הכים טמא. ואע"פ שפתחה קטן כדמפרש טמא מפני שדרך טומאה ללאת על כרסוף טפה ללאת דרך פתח זה

לפיכך מטמאה מיד דרך יציאתה ומדרבנן: מה שצפוכה טעור. הואיל ואין ביציאתה פותח טפה והרי אין סופו להכניס לה מת: רבי יוסי
מסר. כדמפרש דמא און סופה ללאת דרך פתח זה שיהא בה שיעור טומאה שיכול להוציאה לחללין או לשורפה במקומה: וקמי' סיכא

העמידה כפחה. וכולה צבית אלא שפתחה לחון: טומאה בכוונה הכים טעור. דמקום מאי איכא לטמויי הא טומאה אהל ליכא דיש בה
פיתח טפה ולא טמונה היא ומשום יציאה נמי לא מטימא דהא אין יציאתה לפנים:

אמר ר' ירמיה בוסאה בצומאה רצוצה בין ב' פגרים עסקין. הוה מלי
למימר צומאה למטה מטפה עסקין כדאמרין כסמוך אלא
משמעות אהל משמע ליה למעלה מטפה אי נמי ליה סברא דלקמן

וא"כ אי צומאה לרז"ל דוקא עסקין
דבר אחר טעור ה"ל למינקט אבל אס
אינה לרז"ל טעור וי"ל דאחל לאשמועין

דאפילו בין שני מגדלים דומיא דרישא
לא הו טומאה לרז"ל בהמשכה ע"י
דבר אחר דרמתי בעינן בין ב' מגדלים

וגם שהוא עצמו מאחיל על הטומאה או
הטומאה עליו: ומאן תנא דקרי
צאחא נוגע רבי יוסי היא. פי' בקונט'

דלא מייתי ראיה אלא אליבא דרנא וכן
עיקר דהא לאביי מאי משני דע"כ צריך
לאוקומי מתנינן בכל ענין דאס לא

כן מאי דהא רבי ירמיה לעיל צומאה
בין שני מגדלים טעור נמי מתנינן
צכה"ג אלא ע"כ צריך לפרש בכל ענין

דלא תקשה אכתי נוגע אין מאחיל בלא
טומאה לרז"ל לא הילכך אליבא דאביי
לא מיתוקמא כיון דאיכא אהל למעלה

מטפה ולא ע"י דבר אחר ואביי ורנא
מפיק אלא אהל דהמשכה ליכא למיפקר
מדי דמתני' לא איירי בהמשכה מדקמי

הנוגע משמע אהל דומיא דנוגע דאיכו
גופיה ולא ע"י דבר אחר ואביי ורנא
לית להו דרבי ירמיה דשני לעיל צומאה

בין שני מגדלים דאי אית להו מנא (א) לן
לפרש כדמפרש דלמא צומאה לרז"ל
בין שני מגדלים עסקין אלא ודאי לית

לכו וא"כ וכו' דלית להו דרבי ירמיה
והוא דלעיל מתוקמא לאביי כדאית
ליה ולרנא כדאית ליה ואחתי טפי שפיר

לרנא דמתוקמא כדשטות דרישא
מאטרפין דבאלו נגיפה היא כיון שאין
בהמשכה ובסיפא דאין מאטרפין כיון

דע"י המשכה היא וא"כ אמאי אצטרך
להציא מהכא מההיא דלעיל יכיל להציא
ראיה דקרי ללהלל מגע לפי סברת רבא

וי"ל דיתחל ליה טפי לאחתי מהכא
שומר זה שם חס: שלא כנגד
הנקב טעור. וא"כ כיון דלא מבעל

לכו דרבי' בקונט' יחא טמא אפילו
שלא כנגד הנקב כדאמרין פרק לא
יחפור (ב"ב דף יט: ע"ב) דכל מידי דלא מבעל

ליה אין חולץ בפני הטומאה ומיהו שם
פירש דכל דבר שסוחס כל החלון א"כ

כטול ושם (ב"ב ד"ה) מפורש: קסבר רבי יוסי בוסאה אינה
בוקעת ויעלה. וא"כ היכי מוקמינן לעיל מתנינן וזה מתנינן

סבר דבוקעת ועולה דקמי' בקולית סמומה הנוגע בה טמא ואוקמינן
דמאי נוגע מאחיל וי"ל אע"פ דסבר רבי יוסי טומאה טמונה אינה

בוקעת מודה בקולית סמומה שטמא בזהל כמו צמח בכסותו דמורה
רבי יוסי דמתמא: טומאה בבית מה שבתוכה טעור. שהמגדל

חולץ בין הטומאה ובין מה שצמחו דאין מקבל טומאה דעשוי למת
הוא: "בב"ל הוא להוציאה ולשורפה במקומה. נראה דמורה רבי

יוסי בזה דאמרין צבית (דף י: ע"ב) המת צבית ולו פתחים הרבה כולן
טמאים מפני שסוף טומאה ללאת דרך שם דהתם צמח שלם דאין דרך

לשורפו ולנחתו פחות מכאן:

טומאה הילכך חוללין: אילימא. ששטחו על המלל למטה מטפה שאין מהן ולמלל טפה: לא מבעל ליה. להיות כסוח של מת: וסחוי טומאה

טמונה. אי למטה מטפה עסקין נהי נמי דלא מבעל ליה מיהא טומאה טמונה שאין לה חלל טפה דק"ל (אהלת פיר"ד מ"ו) בוקעת ועולה
עד לקיע א"כ תמלא חליה למעלה מטפה: סיכא מגדל. של עץ משטיי"ר ועושין (א) וזוהו מיתות מיתות קטנות להנציץ בהן וכלים

ומשקין: שיש בהן. בחלל פותח טפה. ה"ג לה צמחה דאהלות שיש בה פותח טפה דלא היא טומאה טמונה: ואין כרסוף טפה דרך פתח און
צו טפה: טומאה בכוונה הכים טמא. ואע"פ שפתחה קטן כדמפרש טמא מפני שדרך טומאה ללאת על כרסוף טפה ללאת דרך פתח זה

לפיכך מטמאה מיד דרך יציאתה ומדרבנן: מה שצפוכה טעור. הואיל ואין ביציאתה פותח טפה והרי אין סופו להכניס לה מת: רבי יוסי
מסר. כדמפרש דמא און סופה ללאת דרך פתח זה שיהא בה שיעור טומאה שיכול להוציאה לחללין או לשורפה במקומה: וקמי' סיכא

העמידה כפחה. וכולה צבית אלא שפתחה לחון: טומאה בכוונה הכים טעור. דמקום מאי איכא לטמויי הא טומאה אהל ליכא דיש בה
פיתח טפה ולא טמונה היא ומשום יציאה נמי לא מטימא דהא אין יציאתה לפנים:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones